

54 זמן להיות כשרים לקרבן, ויגבי יזנה שצבר זמן מלהיות כשרים
 55 לקרבן, וכיון שאינם ראויים לקרבן אינם נכללים בפסוק (ויקרא ה טו)
 56 'מקדשי ה' האמור בענין מעילה, ואין בהם מעילה, ועל כן אף הנהגה
 57 מן המעות הללו שראוי להביאם בהן לא יתחייב קרבן מעילה.
 58 מתרצת הגמרא: אמר רבא, אין דין זה דומה למשנתנו, שכן למפריש
 59 מעות לקרבנות נזירותו אמרה תורה, במקעות סתומין אלו הבא מדון
 60 שלמים, שהרי ממקצתן חייב להביא שלמים, וכיון שכל מטבע ראוי
 61 לשלמים לכך נחשבות כל המעות ראויות לשלמים ואין מעילה
 62 בכולן, אבל המפריש מעות לקנינים, וכי אמרה לו תורה שבמעות אלו
 63 הבא תורין שלא הגיע זמן, והרי אינן ראויין לזבח כלל ולמה
 64 יביאם, ולפיכך אין לו לקחת במעות אלו תורים קודם זמנם, כי אם
 65 עופות כשרים לזבח, ולכך יש בהן מעילה, ולכן לא נשנה דינן
 66 במשנתנו.

משנה

67 המשנה מבארת דיני מעילה בדם קרבנות ובנסכים: רבי שמעון
 68 אומר, הדים של הקרבנות, דינו קל בתחלה, וקמור בסופו, ואילו
 69 הנסכים - היין והמים שמנסכים על גבי המזבח, יש בהם הומר
 70 בתחלתו וקל בסופו, מבאר רבי שמעון את דבריו: הדים בתחלתו -
 71 קודם שיצא לנחל קדרון, אין מועלין בו, ואילו אחר שנוק ויצא
 72 לנחל קדרון, מועלין בו מדרבנן, אבל הנסכים, בתחלתו - משעה
 73 שהוקדשו עד שניסכו אותם על גבי המזבח, מועלין בהן, ואילו אחר
 74 שניסכו אותם וירדו דרך הנקב שהיה במזבח לשייתין - לחלל שתחת
 75 המזבח כנגד מקום הנסכים, אין מועלין בהן.
 76

גמרא

77 תנו רבנן, מועלין בדם של הקרבנות מן התורה, דברי רבי מאיר
 78 ורבי שמעון. ויחכמים אומרים, אין מועלין בהם כלל מן התורה,
 79 אבל מדרבנן מועלין אחר שיצאו לנחל קדרון.
 80 הגמרא מבררת את מקור דברי התנאים בברייתא. מבררת הגמרא:
 81 מאי טעמא דמאן דאמר - מדה הטעם של חכמים הסוברים שאין
 82 מועלין בדם מן התורה. מבארת הגמרא: אמר עילא, אמר קרא -
 83 נאמר בפסוק לענין דם הקרבן (ויקרא יא ט) 'ואני נתתיו לכם, משמע
 84 מלשון הפסוק 'לכם, ששלבם הוא - הדם הוא כחולין שלכם שאין
 85 בו איסור מעילה.
 86 מקור נוסף מביאה הגמרא: דבי רבי ישמעאל תנא - בבית מדרשו
 87 של רבי ישמעאל שנו, נאמר בפסוק (שם) 'ואני נתתיו לכם על המזבח
 88 לבשר, משמע מן הפסוק שלבשרה נתתיו - רק לענין כפרה יש בדם
 89 דין קדשים, ולא למעילה - אבל לענין מעילה אין בו דין קדשים.
 90 מקור נוסף מבארת הגמרא: רבי יוחנן אמר, אמר קרא - נאמר
 91 בפסוק (שם) 'כי הדים הוא בנפש יבשר, מתיבת 'הוא' למדנו שעומד
 92 הדם בהוייתו, ולפני כפרה - קודם שנוק הדם על המזבח לכפרה,
 93 בלאחר כפרה הוא, כלומר, מה לאחר כפרה - כשם שהדם לאחר
 94 שנוק אין בו דין מעילה, אף לפני כפרה אין בו דין מעילה.
 95 מקשה הגמרא על דברי רבי יוחנן, מה ראיית לדרוש כאמור: ואימא
 96 - ותאמר להפך, מה לפני כפרה יש בו דין מעילה, שהרי עדיין לא
 97 נעשתה מצותו, ואין פסוק למעט זאת, אף לאחר כפרה יש בו דין
 98 מעילה. מתרצת הגמרא: וכי יש לך דבר שנעשית מצותו ויש בו
 99 מעילה, הרי לא מצינו דבר שאחר שנעשתה מצותו יש בו איסור
 100 מעילה, אלא כיון שנעשתה מצותו ואין בו צורך גבוה, אינו נחשב
 101 'מקדשי ה' האמורים בפרשת מעילה (ויקרא ה טו), וכיון שנעשית מצות
 102 הדם שהיא וריקה על המזבח, שוב אין בו מעילה, ולכך יש ללמוד
 103 מלפני כפרה ללאחר כפרה ולא להפך.
 104 מקשה הגמרא על התירוץ: אמאי לא - וכי לא מצינו מעילה בדבר
 105 שנעשתה מצותו,
 106

1 ואם עד שלא ביפרו הפעלים - בבהמה אחרת נמצאות חטאות אלו,
 2 ורוצים הבעלים להתכפר בדמי פדיון, זו שאבדה ונמצאת בעלת
 3 מום תימכר מיד, וזו שעברה שנתה תרעה עד שתסתאב - שיפול בה
 4 מום ותמכר, ויקחו פדמיה בהמה אחרת לחטאת ובה יתכפרו
 5 הבעלים, וזו שעברה שנתה וזו שאבדה, קודם שתמכר עושה תמורה
 6 - נתפסת קדושה בתמורתה, ומועלין בה - עובר הנהגה ממנה על
 7 איסור מעילה, כיון שיש בה קדושת דמים.

גמרא

9 הגמרא דנה בדברי המשנה. שואלת הגמרא: מאי שנא - מדוע שונה
 10 הדין ברישא של המשנה, ולא קא מיפלגי - שאין התנא מחלק בין
 11 התכפרו הבעלים באחרת ובין לא התכפרו, ומאי שנא - ומה שונה
 12 בסיפא של המשנה דקא מיפלגי - שהתנא מחלק בכך. משיבה
 13 הגמרא: רישא פסיקא ליה - בחטאות השנויות ברישא, הדין פסוק
 14 (קבוע) לתנא שתמיד מתות אף אם לא כיפרו הבעלים, שכן אין לחלק
 15 בהן בין קודם שהתכפרו ובין אחרי כן, שהרי ולד חטאת ותמורת
 16 חטאת אינם חטאת, וחטאת שמתו בעליה הרי שוב אינם יכולים
 17 להתכפר בה או ברמיה, אך סיפא לא פסיקא ליה - בחטאות
 18 השנויות בסיפא אין הדין פסוק, אלא יש בהם חילוק אם כבר התכפרו
 19 באחרת או לא, ועל כן חילק בכך התנא.
 20 הגמרא דנה בכפילות המשניות כאן ובמסכת תמורה. שואלת
 21 הגמרא: הא תנא ליה - הרי כבר נשנית משנה זו לנבי דיני תמורה
 22 במסכת תמורה (כא), ולמה נשנית שוב כאן במסכת מעילה. משיבה
 23 הגמרא: תנא התיב - שנה התנא משנה זו שם במסכת תמורה, משום
 24 דין תמורה המבואר במשנה, ואגב דין התמורה שנה את דין
 25 המעילה, ותנא הך - ושנה התנא משנה זו כאן במסכת מעילה
 26 משום דיני מעילה שבמשנה זו, ואגב דיני המעילה שנה את דין
 27 התמורה.

משנה

28 ביום השלמת ימי נזרו, מביא הנזיר כבש לעולה כבשה לחטאת ואילו
 29 לשלמים (במדבר ו יד). המשנה מבארת דיני מעילה במעות שהופרשו
 30 לקרבנות נזיר: נזיר המפריש מעות לנזירותו - לקחת בהן קרבנותיו,
 31 ולא פירש איזה מהן לכל קרבן, לא נהנין מכל המעות, ולא מועלין
 32 - אין הנהגה מהן חייב קרבן מעילה, מפני שהן ראויין לבא פולין
 33 שלמים - משום שעל כל מעה אפשר לומר שזו הפריש לשלמים,
 34 ואין מעילה בשלמים קודם וריקת דמם.
 35 ואם מת הנזיר, והיו לו מעות סתומין - שהופרשו לקרבנות נזירותו
 36 בלא שפירש איזה מהן לכל קרבן, יפלו כל המעות לנזרה, ויקריבו
 37 בהן עולות לקיץ המזבח.
 38 ואם מת הנזיר והותיר מעות מפורשים - שפירש איזה מהן לכל
 39 קרבן, דימי חטאת - המעות שפירש עליהן לחטאת, ילכו לים הפלה
 40 כחטאת שמתו בעליה שמתה, ולא נהנין מהן, ולא מועלין. דימי
 41 עולה, יביאו מהן עולה, ומועלין בהן כדיון קרבן עולה. דימי שלמים,
 42 יביאו מהן שלמים, ונאכלין ליום אחד ולילה אחד כשלמי נזיר, ואין
 43 שלמים אלו מעוניין שיובא עמם להם שמביא נזיר עם שלמיו, משום
 44 שנאמר בלחם זה (במדבר י ט) 'ונתן על פני הנזיר, וכיון שמת הנזיר אי
 45 אפשר לתתו על כפיו.

גמרא

46 הגמרא מקשה על הרישא של המשנה: מתקף לה ריש לקיש -
 47 הקשה ריש לקיש על המשנה, כיון שנשנה במשנה אופן אחד שאין
 48 נהנים ממעות שהופרשו לקרבן אך אין בהם מעילה, משום שראויין
 49 לבא לדבר שאין בו מעילה, וליתני נמי - שישנה התנא אף את הדין
 50 שהמפריש מעות לקנינים - לקרבן העוף, לא נהנין מהן, ולא מועלין
 51 בהם, מפני שהן - אותן המעות ראויין להביא מהן תורין שלא הגיע
 52 זמן להיות כשרים לקרבן, ויגבי יזנה שצבר זמן מלהיות כשרים
 53 לקרבן, וכיון שאינם ראויים לקרבן אינם נכללים בפסוק (ויקרא ה טו)
 54 'מקדשי ה' האמור בענין מעילה, ואין בהם מעילה, ועל כן אף הנהגה
 55 מן המעות הללו שראוי להביאם בהן לא יתחייב קרבן מעילה.
 56 מתרצת הגמרא: אמר רבא, אין דין זה דומה למשנתנו, שכן למפריש
 57 מעות לקרבנות נזירותו אמרה תורה, במקעות סתומין אלו הבא מדון
 58 שלמים, שהרי ממקצתן חייב להביא שלמים, וכיון שכל מטבע ראוי
 59 לשלמים לכך נחשבות כל המעות ראויות לשלמים ואין מעילה
 60 בכולן, אבל המפריש מעות לקנינים, וכי אמרה לו תורה שבמעות אלו
 61 הבא תורין שלא הגיע זמן, והרי אינן ראויין לזבח כלל ולמה
 62 יביאם, ולפיכך אין לו לקחת במעות אלו תורים קודם זמנם, כי אם
 63 עופות כשרים לזבח, ולכך יש בהן מעילה, ולכן לא נשנה דינן
 64 במשנתנו.

55 **שְׁנַאמֶר** (במדבר כח ז) 'בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדֶשׁ נִסְךְ נִסְךְ לָהּ' למדנו שְׁנַשֵּׁם
 56 שְׁנִיפּוּכָה בְּקֹדֶשָׁה כמפורש בפסוק, כֶּךָ שְׂרִיפְתָהּ בְּקֹדֶשָׁה. וכיון
 57 שסובר רבי אלעזר בר רבי צדוק ששריפת הנסכים בקדושה אף
 58 שירדו כבר לשיתין, סובר גם שיש בהם איסור מעילה, ואם כן אין זה
 59 כמשנתנו שאין מעילה בנסכים אחר שירדו לשיתין.
 60 הגמרא מבארת את הברייתא קודם שמשיבה האם משנתנו כשיטת
 61 רבי אלעזר בר רבי צדוק. שואלת הגמרא: **מַאי מְשַׁמֵּעַ** – כיצד הפסוק
 62 מלמד ששריפתה בקדושה, הרי לא מוזכרת בו שריפה. משיבה
 63 הגמרא: **וְאָמַר רַבִּינָא, אֲתִיָּא** – נלמדת שריפת יין הנסכים בגזירה
 64 שוה 'קֹדֶשׁ' 'קֹדֶשׁ' מנותר, **בְּתֵיב הָכָא** – נאמר כאן בענין הנסכים
 65 (שם) 'בְּקֹדֶשׁ' ו**בְּתֵיב הָתָם** – ונאמר שם בענין הנותר (שמות טו לד)
 66 'וְשִׂרְפַתְּ אֶת הַנּוֹתֵר בְּאֵשׁ וְלֹא יֵאָכֵל בִּי קֹדֶשׁ הֵם', למדנו מכך,
 67 שמה נותר שְׂרִיפְתוֹ בְּקֹדֶשָׁה, אֵף הֵא נְמִי – אף שריפת הנסכים
 68 גם כן בְּקֹדֶשָׁה.
 69 הגמרא שבה לשאלה האם משנתנו אינה כשיטת רבי אלעזר בר רבי
 70 צדוק, ומשיבה: **אֲפִילוּ תֵימָא** – אפילו תאמר שמשנתנו כשיטת רבי
 71 **אֱלֵעָזָר בַּר רַבִּי צְדוֹק** אין זו קושיא, משום שיש לומר שבמשנה
 72 מדובר **דְּאֵי קָלַט** – באופן שפשט אדם ידו וקלט את הנסכים מן
 73 האויר, קודם שהגיעו לריצפת השיתין, שבזה מודה רבי אלעזר בר
 74 רבי צדוק שאין מעילה בנסכים, ורק אם ירדו לריצפת השיתין סובר
 75 שהריצפה מקדשתם ונשרפים בקדושה ואסורים בהנאה.
 76 הגמרא מביאה לשון אחרת לסוגיא זו: **אֵיכָא דְאָמְרֵי** – יש שאמרו
 77 שמועה זו בלשון אחרת. שואלת הגמרא: **לִימָא מְתַנִּיתִין** – האם
 78 אפשר לומר שדברי המשנה שאין מעילה בנסכים אחר שירדו
 79 לשיתין הם גם כשיטת רבי **אֱלֵעָזָר בַּר רַבִּי צְדוֹק** הסובר שאחר
 80 שירדו הנסכים לשיתין נשרפים בקדושה, ולשיטתו מדובר במשנה
 81 דווקא באופן **דְּאֵי קָלַט**. משיבה הגמרא: **אָמְרֵי** – אמרו בני הישיבה,
 82 **לֹא** – אפשר להעמיד את המשנה כרבי אלעזר בר רבי צדוק גם
 83 באופן שלא קלט את הנסכים קודם שהגיעו לשיתין, משום שהוא
 84 מודה שאף באופן זה אין בהם מעילה, ומה שמצריך לשרוף הוא
 85 **מְדַרְבְּנֵן** בלבד, שכן מן התורה אין בהם איסור מעילה כמשנתנו.
 86 שואלת הגמרא: **וְהָא קָרָא קְנָסִיב לָהּ** – והרי הוא דורש את שריפת
 87 הנסכים בקדושה מפסוק, ואם כן הוא מן התורה ולא מדרבנן. משיבה
 88 הגמרא: אכן חיוב השריפה הוא מדרבנן, והפסוק הוא **אֲסַמְּקֵתָא**
 89 בלבד.

משנה

90 המשנה מבארת את דיני המעילה בדשן מזבח הפנימי והמנורה:
 91 **דִּישוּן** – הדשן שנותר על **הַמִּזְבֵּחַ הַפְּנִימִי** מהקטרת הקטורת, וְדִשָּׁן
 92 הַמִּנְחָה שנותר מהדלקת הנרות, קודם שהניחם בצד מזבח החיצון,
 93 דינם שלא נִהְיִין מִדָּם, וְלֹא מוֹעֲלִין – אין בהם חיוב קרבן מעילה.
 94 הַמְּקַדֵּשׁ דִּישוּן בְּתַחֲלָה, מוֹעֲלִין בָּהּ, כלומר, לאחר שהניח את דשן
 95 מזבח הפנימי והמנורה בצד הכבש של מזבח החיצון, במקום שמונחת
 96 תרומת הדשן, יש בו איסור מעילה, שכן בוודאי נתערב בו מתרומת
 97 הדשן שהיתה שם תחילה, שיש בה איסור מעילה.
 98 המשנה מבארת דין מעילה בעופות שאינם בזמנם הראוי להקריבם:
 99 **תּוֹרִין שְׂעִידִין לֹא הִנִּיעַ זִמְנָן**, שלא הצהיבו כנפיהם, וְכִנִּי יוֹנָה שְׂכַבְר
 100 **עֵבֶר זִמְנָן**, שהתחילו הנוצות שסביב צוארם להצחיב, שהקדישם
 101 לקרבן העוף, דינם שלא נִהְיִין – אסורים בהנאה, וְלֹא מוֹעֲלִין – ואין
 102 בהם איסור מעילה.
 103

גמרא

104 הגמרא מבררת את מקור הדין השני במשנה. שואלת הגמרא:
 105 **בְּשִׁלְמָא** – מובן הדבר

1 והרי מצינו בתרומת הדשן, שְׁנַעֲשַׂת מִצְוֹתוֹ – שנתרם, וְאֵף עַל פִּי
 2 כֵּן יֵשׁ בּוֹ – בדשן שנתרם, איסור מְעִילָה, שנאמר בו (ויקרא א) 'וְשָׂמוּ
 3 אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ', ולמדנו מזה שטעון גזירה ואסור בהנאה, ואם כן נלמד
 4 מתרומת הדשן שאף בדם הקרבנות יהיה איסור מעילה אחר
 5 שנעשתה מצותו. מתרצת הגמרא: אין ללמוד כן מתרומת הדשן,
 6 משום דְּהָיָה לָיָהּ הַפְּסוֹק הַמְּלֻמָּד איסור מעילה בְּתֵרומת הַדִּישוּן אֵף
 7 שנעשתה מצותו, וְהַפְּסוֹק הַמְּלֻמָּד איסור מעילה בְּאֵיכָרִי שְׂעִיר
 8 הַמִּשְׁתַּלַּח של יום הכיפורים אחר שנשתלח מראש הצוק ונעשתה
 9 מצותו, שְׁנֵי כְּתוּבִין הֵבְאִין כְּאֶחָד – שני פסוקים המלמדים דבר
 10 אחד, שיש איסור מעילה בדבר שנעשתה מצותו, וְכָל שְׁנֵי כְּתוּבִין
 11 הֵבְאִין כְּאֶחָד אֵין מְלַמְדִין בבנין אב לשאר מקומות, ואֵין ללמוד
 12 מהם איסור מעילה בדם אחר שנעשתה מצותו.
 13 מקשה הגמרא על התירוץ: הִנִּיחָא לְמָאן דְאָמַר – תירוץ זה מובן
 14 לדעת הסובר שְׂעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח אֵין נִהְיִין מִתָּהוּ, אֲלֵא לְמָאן
 15 דְאָמַר שְׁנֵהֲנִין מִתָּהוּ – שמתרם בהנאה, מַאי אֵיכָא לְמִימַר – איך
 16 נבאר זאת, והרי אפשר ללמוד איסור מעילה בדם הקרבנות אחר
 17 שנעשתה מצותו מתרומת הדשן, שהרי אין כאן שני כתובים. מתרצת
 18 הגמרא: משום דְּהָיָה לָיָהּ הַפְּסוֹק בְּתֵרומת הַדִּישוּן וְהַפְּסוֹק הַמְּלֻמָּד
 19 איסור מעילה בְּבָגְדֵי כְּהוֹנָה של כהן גדול ביום הכיפורים אחר
 20 שפשטם, אֵף שִׁכְבַר עֵבֶד בָּהֶם ונעשתה מצותם, שְׁנֵי כְּתוּבִין הֵבְאִין
 21 כְּאֶחָד, ששניהם מלמדים איסור מעילה בדבר שנעשתה מצותו, וְכָל
 22 שְׁנֵי כְּתוּבִין הֵבְאִין כְּאֶחָד אֵין מְלַמְדִין.
 23 מקשה הגמרא אף על תירוץ זה: הִנִּיחָא לְרַבִּינָא דְאָמְרֵי – מובן הדבר
 24 לדעת חכמים הדורשים שהפסוק שנאמר לגבי בגדים אלו (שם טו א)
 25 'וְהִנִּיחָם שָׂם', מְלַמֵּד שְׁנֵי מְעוּנִין נִיזִיה אַחַר שפשטם ואסורים
 26 בהנאה, שְׂפִיר – מובן הדבר היטב, אֲלֵא לְרַבִּי דוֹסָא דְאָמַר שְׂמוּתָר
 27 לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן כְּהוֹנָה לְעִבּוּדֵי הַמְּקַדֵּשׁ כֹּל יְמֵי הַשָּׁנָה, ובבגדי
 28 כהונה אין מעילה, מַאי אֵיכָא לְמִימַר, הרי אין כאן שני כתובים.
 29 מתרצת הגמרא: משום דְּהָיָה הַפְּסוֹק בְּתֵרומת הַדִּישוּן וְהַפְּסוֹק
 30 הַמְּלֻמָּד איסור הנאה בעגלה אחר שנעפרה ונעשתה מצותה,
 31 שְׁנֵי כְּתוּבִין הֵבְאִין כְּאֶחָד ואֵין מְלַמְדִים.
 32 מקשה הגמרא על התירוץ ששני כתובים הבאים כאחד אין מלמדים:
 33 הִנִּיחָא לְמָאן דְאָמַר ששני כתובים הבאים כאחד אֵין מְלַמְדִין, אֲלֵא
 34 לְמָאן דְאָמַר שְׂמֻלְמְדִין, מַאי אֵיכָא לְמִימַר – איך נבאר זאת, והרי
 35 יש ללמוד מתרומת הדשן ועגלה ערופה שיש מעילה בדם אחר
 36 שנעשתה מצותו. מתרצת הגמרא: תְּרֵי מְעוּנֵי בְּתֵיבֵי – שני
 37 מיעוטים נאמרו בזה, בְּתֵיב הָתָם – נאמר שם בענין עגלה ערופה
 38 (דברים כא ו) 'וְהָעֲרוּפָה', וּבְתֵיב הָתָם – בענין תרומת הדשן (ויקרא א)
 39 'וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ', מיייתור האות ה"א הראשונה בתיבת 'וְהָעֲרוּפָה'
 40 והאות ו"א' השניה בתיבת 'וְשָׂמוּ' למדנו הִנִּי אֵין מִיַּד אֲחֵרִינָא לֹא
 41 – שדווקא בעגלה ערופה ותרומת הדשן יש מעילה אחר שנעשתה
 42 מצותם, אבל בדבר אחר לא, ולכן אין ללמוד מהם דם הקרבנות
 43 אף לפי הסובר ששני כתובים הבאים כאחד מלמדים.
 44 שנינו במשנה: נְסִיכִים בְּתַחֲלָה מוֹעֲלִין בָּהֶן [וכו'] ירדו לשיתין אין
 45 מוֹעֲלִין בהם.
 46 הגמרא מבררת כשיטת איזה תנא הולכת המשנה. שואלת הגמרא:
 47 **לִימָא מְתַנִּיתִין** – האם נאמר שדברי המשנה שאין מעילה בנסכים
 48 אחר שירדו לשיתין הם דְּלֹא כְּשִׁיטַת רַבִּי אֱלֵעָזָר בַּר רַבִּי צְדוֹק,
 49 דְּתַנָּיָא, רַבִּי אֱלֵעָזָר בַּר רַבִּי צְדוֹק אָמַר, לול (ו-ארוכה) קָמֵן הִיָּה
 50 בִּין הַכֶּבֶשׁ שְׁבוּ עוֹלִים לְמוֹזְבֵּחַ, לְמוֹזְבֵּחַ בְּמַעְרְבֵי שַׁל כְּבֶשֶׂת, אַחַת
 51 לְשִׁבְעִים שָׁנָה הִיָּה פְּרָחֵי כְּהוֹנָה – ילדים כהנים יוֹרְדִין בּוֹ לשיתין,
 52 שלשם הִיָּה הַנְּסִיכִים יוֹרְדִים, וּמְכִיָּאִין מִשֵּׁם יוֹן קְרוֹשׁ – יין הנסכים
 53 שהתעפש ונקרש, שְׂהוּא דוֹמָה לְעוֹלֵי דְבִילָה, כדי שלא יתמלאו
 54 השיתין, וְשׁוֹרְפִין אוֹתָהּ בְּקֹדֶשָׁה, במקום קדוש בעזרה, משום